

ଐଐ
ଓଓ

(ମହାଲେଃ)

ଧର୍ମାତ୍ମକ

စာရေးသူ ပီပီ(မန္တလေး)

ဝတ္ထုအမည်၊ သရဲသိုက်

၁။

ကျုပ်နာမည်က ထင်ကျော်၊ ကျုပ်မိန်းမကတော့ ခင်စီတဲ့။ အရွယ်တွေက ၃၀စွန်းစွန်းတွေ။

ကျုပ်တို့လင်မယား တောမှာ မချောင်လည်လို့ဆိုပြီး လင်ရောမယားပါ မြို့တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာ အစောပိုင်းကတော့ ပြေလည်သားဗျ ...။

မြို့ရောက်ပြီး မကြာဘူး။ ကံကောင်းချင်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံး လွှတ်ရည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်တည်းမှာ အလုပ်အတူတူရတယ်လေ။ မိန်းမက ထမင်းချက်၊ ကျုပ်က စားပွဲထိုးပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ၂နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ လုပ်သက်လေးကလည်း ရင့်လာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခိုင်းသမျှဖင်ပေါ့ပြီး လေ့လာလိုက်စားတတ်လေတော့ အိကြာကွေးတို့ ပလာတာတို့ ကြော်တဲ့ အကြော်ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ။

အကြော်ဆရာ ဖြစ်ပြီဆိုတော့ အရင်ကထက် လစာ ပိုတိုးလာတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဆင်ပြေစပြုလာတဲ့ ကျုပ်တို့ဘဝဟာ နေသာထိုင်သာ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။

နောက်ထပ် ၂ နှစ်တာ ကာလအတွင်းမှာ ဆိုင်အိပ်ဆိုင်စား၊ လစာအသားတင်ရတဲ့ ကျုပ်တို့လင်မယားမှာ ကလေးကလည်း မရှိဆိုတော့

အနည်းအကျဉ်း ပိုလျှံလာပါရဲ့။ အခုဆို ကျုပ်မိန်းမလည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုး
လေး ခပ်ပါးပါး တစ်ကုံးနဲ့ လက်မှာ စတိလက်ကောက်လေးတစ်ရံ ဆင်နိုင်
လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ငွေသားလေးလည်း လက်ထဲမှာ စုမိဆောင်းမိလာ
ပါတယ်။

အလုပ်ကနေ ခဏတစ်ဖြုတ်နားရတဲ့ အချိန်လေးမှာ မြို့ပေါ်က
တန်ခိုးကြီး ဘုရားပုထိုးတွေဆီ သွားပြီး၊ ပန်း၊ ဆီမီး၊ သောက်တော်ရေ
ကပ်လှူတယ်။ နဝကမ္မငွေ လှူတယ်။ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လို့ရတဲ့ ဘုရားမှာ ရွှေ
သင်္ကန်းကပ်တယ်။

မန္တလေးမြို့က စာသင် သံဃာတော် ပေါများရာဖြစ်လို့ ရပ်ကွက်တိုင်း
လိုလိုမှာ ဆွမ်းလောင်းအသင်းတွေ အပြိုင်အဆိုင် ရှိကြတယ်။

အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့လင်မယားဟာ ကျုပ်တို့ ရလာတဲ့ ချွေးနဲ့စာလေးတွေ
ကို ဒီဘဝအတွက် စုဆောင်းရုံမကဘူး။ နောင်ဘဝအတွက်ပါ ဒါနမျိုးစေ့ ချ
တဲ့အနေနဲ့ ဆွမ်းလောင်းသင်းတွေမှာ သွားလှူဒါန်းလေ့ရှိတယ်။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လောင်းလှူရတဲ့အခါ တကယ်ပဲ ကြည်နူးဝမ်းသာ ဖြစ်
ရတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှ ကံကောင်းဆိုသကဲ့သို့။

ဒီလိုနဲ့ ဘဝဟာ နေပျော်ရုံ ရှိသေး၊ ကျုပ်တို့လို လူတန်းစားအတွက်
အင်မတန် ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ရောဂါကပ်ဆိုးကြီးက ရုတ်တရက် ဝင်
လာပါလေရော။

တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် မွေနှောက် ဒုက္ခပေးတဲ့ ကိုဗစ် နှိုင်း
တီး ဆိုတာကြီးပေါ့။

မကြာပါဘူး။ ကိုမြင့်နိုင်ကြီး(ကိုဗစ်19) စမွေပြီဆိုကတည်းက ကျုပ်တို့
လင်မယားအဖို့ ကံဆိုးခြင်းတွေ စလာတော့တာပါပဲ။

ဘာလို့လဲဆို ကျုပ်တို့ လွှက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ ပါဆယ်ပဲ ရောင်းရတော့ မယ်ဆိုတဲ့ ဒေသန္တရအမိန့် ထွက်လာတယ်လေ။

ပါဆယ်ဆိုတာက ဆိုင်သောက် ဆိုင်စားလောက်တော့ ဘယ်လာ အထာ ကျပါ့မလဲ။ နေ့စဉ် သိန်းဆယ်ချီ ရောင်းနေရတဲ့ ကျုပ်တို့ လွှက်ရည်ဆိုင် ရဲ့ ရောင်းအားဟာ တရစပ် ထိုးကျသွားတော့တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဆိုင်ရှင် သူဌေးက အလုပ်သမားတွေ လျှော့ချပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ၊ ပထမဦးဆုံး ပြဿနာက ကျုပ်မိန်းမ ခင်စီ လစာ မရတော့ဘူးဗျ။ တစ်ဆိုင်လုံးက စားပွဲထိုး အလုပ်သမားတွေလည်း ရွာပြန်ကုန်ကြပြီလေ။ ထမင်းဟင်းလည်း အရင်ကလို အိုးကြီးအိုးငယ် အသွယ်သွယ်နဲ့ ချက်စရာ မလိုတော့ဘူးကိုး။ အဲဒီတော့ ဆိုင်ရှင်ကတော်က ခင်စီကို ကျွေးရုံပဲ ကျွေး ထားမယ်၊ လစာတော့ မပေးနိုင်ဘူးလို့ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ထုတ်လိုက် တယ်။ ဆက်နေချင်သပဆို ယောက်ျားနဲ့အတူနေပေါ့တဲ့။

ကျုပ်ကတော့ အကြော်ဆရာဆိုတော့ ဆက်ကြော်နေရတုန်းကိုး။ လခ လည်း ရနေတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လွှက်ရည်ဆိုင်က အရင်လို ရောင်းမ ကောင်းတော့ပါဘူး။

ဆိုင်သောက် ဆိုင်စား မလာတော့ ဝင်ငွေက တစ်ရှိန်ထိုး ထိုးကျသွား တယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ နှစ်လလောက်နေတော့။ ကျုပ်လည်း အလုပ်က အနားပေးခံရတယ်လေ။

ကျုပ်ဆိုင်ရှင်ဆရာသမားက နဂိုကတည်းက အောက်သက်ကြွလာသူဆို တော့၊ အီကြာကွေးကို သူ့ဘာသာသူပဲ ကြော်တော့မယ်။ အရင်လို ဆိုင်ဖွင့် ခွင့်ရမှ မင်းတို့လင်မယား ပြန်လာခဲ့ပါလို့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ ပြောပြီး

ကျုပ်တို့လင်မယားကို အလုပ်ကဖြုတ်လိုက်တယ်။

ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း၊ အလုပ်မရှိတော့တဲ့နောက် မြို့မှာ ဆက်နေဖို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ လင်မယား ၂ယောက် အထုပ်လေးပိုက်ပြီး ရွာကို ပြန်ခဲ့ရတော့တာပေါ့။

ပြန်မယ့်ရက်မှာ ဆိုင်ရှင်ဆရာသမားကို ကျုပ်တို့ လင်မယားက ထိုင်ကန်တော့တော့၊ ဆရာသမားက မျက်ရည်တွေဝဲလို့၊ ကျုပ်တို့လည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဥနှစ်ကျော် အတူနေလာခဲ့ရတာကိုး။ ခင်စီက ရှိုက်ရှိုက်ငိုရှာတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကျလာမယ့်မျက်ရည်ကို မျက်တောင်တွေပုတ်ခတ်ပစ်နေပြီး မချီတင်ကဲပေါ့။

နံနက် ၄နာရီထိုး၊ မှောင်နဲ့မည်းမည်း ကားဂိတ်အထိ လိုက်ပို့ပေးတဲ့ဆရာသမားက... လိုင်းကားပေါ်တက်ခါနီး ကျုပ်တို့ လင်မယားကို စာအိတ်လေးတစ်အိတ် လက်ထဲ ထည့်ပေးသွားတယ်။ ဆိုင်မှာ ပေးရင် မင်းတို့ လက်မခံမှာစိုးလို့ပါတဲ့။

ကျုပ်ကတော့ ဆရာကတော် မသိအောင် ပေးတာလို့ ထင်မိတာပဲ။ ကျုပ်တို့ကို အလုပ်က အနားပေးရတာလည်း ဆရာကတော်ကြောင့်လို့ ခင်စီက တစ်ဆင့် သိထားတာကိုး။ ဆရာကတော်က ကျုပ်တို့ အလုပ်သမားတွေအပေါ် စေတနာ နည်းတယ်လေ။

ကားထွက်တော့ ဆရာသမား ပေးခဲ့တဲ့ စာအိတ်လေးကို ဖောက်ကြည့်လိုက်တယ်။ လမ်းဘေးမီးတိုင်က ဖြာကျလာတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ တစ်သောင်းတန်လေးတွေ အရွက် ၂၀။ နှစ်သိန်းပေါ့။ ဒီချိန်ခါမှာ ငွေ ၂သိန်းဟာ ကျုပ်တို့ လင်မယားအတွက် အရမ်း တန်ကြေး ရှိတယ်ဗျ။ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ဆရာသမား ရှိမယ့်အရပ်ဘက်ကို ရည်မှန်းပြီး လက်ဆယ်ဖြာယှက်ခါမိုးပြီး ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်လိုပဲ ခင်စီကလည်း လိုက်ပြီး

ကန်တော့ရှာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ၄နှစ်တာနီးပါး ကွန်းခိုခဲ့ရတဲ့ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးဟာ ကျုပ်တို့
စီးလာတဲ့ ဒိုင်နာလိုင်းကားနောက်မှာ တရွေ့ရွေ့ကျန်နေခဲ့လေရဲ့။
